

TOMÁŠ KELLO

NÁBOJ

Bol to potkan. Mal sivastý potrhaný kožuch. Vlastne nie, to len hrubá vrstva prachu zakrývala odtieň ryšavej a aj pár nezhojených rán a zaschnutú krv. Rozdával si to s ďalším prašným červom rovno uprostred cesty. Nedbal na autá, dávno nechodili, len čo občas švihol dlhým chvostom. Oddával sa svojim túžbam. Cítil, že naplniť jeho potreby je to jediné, čo ho má zaujímať. Aj keby mu mala guľka rozvrtáť kožuch hneď čo svoju „lásku“ obšťastní. Špinu späť do špiny a prach na prach. Nikto neprežije.

Vzrušený piskot prerušil výstrel.

Guľka preletela hlavou prvého potkana ako cez mech plný slamy. Nezastavila sa a roztrhala i vnútornosti toho druhého.

„Človek by povedal, že sa naňho opäť obrátilo šťastie, ale to zhorelo aj so všetkým v tejto krajine.“ vzdychol si Muž a založil revolver späť do puzdra. „O náboj menej.“

Potom vytiahol dýku z pravého vrecka nohavic. Bol to skôr nôž. Kuchynský. Alebo drevená palička, lebo rezať vedela rovnako. Zohol sa a medzi zmesou čriev a matnej krvi našiel potkana s prestrelenou hlavou. Chytil ho za chvost a otriasol z neho zvyšky jeho priateľky.

„Mal si šťastnú smrť. Nie ako ja!“ zvyšoval pomaly hlas, ako keby chcel, aby ho niekto počul. „Ale ja ešte žijem,“ zašeptal do suchej prázdnoty.

Zasekol potkanovi do krku, no hlava nepovolila. Plytký rez dovolil akurát krvi vyteciť von. Zavesil ho teda dole hlavou a chvíľu počkal. Krv syčala pri dopade na horúci piesok. Položil si ho na rozpálený kameň, tuto navôkol ich bolo na tony, a pokračoval v práci.

„Takáto je moja snaha,“ precedil pomedzi zuby, „bosý po láve a hladný s tupým nožom.“

Potkan bol kosť a koža a i tá trocha mäsa, čo mu zostala, bola tvrdá a nepoddajná. Muž sa nemohol spoliehať na to, že si ho upečie v celku a ohryzie kostičky. V okruhu jednej míle nebolo nič, len kamene. Ani náznak vetvičiek na mŕtvom kríku, dokonca ani suché korene, ktoré by využil na zapálenie ohňa. Toto miesto bolo obzvlášť pusté. A predsa tu svoj život ukončili dva potkany. Škoda toho druhého. Šlachovitého mäsa bolo sotva na sto gramov. Pomaly sa pražilo na väčšej skale. Muž vytiahol malé kožené vrecúško. Bola v ňom soľ, ktorú kdesi vymenil za pár deravých čižiem. Mnohokrát to oľutoval, no jeho chodidlá si zvykli. S rozpálenou podrážkou to nebolo o nič lepšie. Avšak oľutoval to ešte viac, pretože odkedy vyrazil z Rena, nemal si čo posoliť. Živil sa len rastlinami. Ešte má v živej pamäti, ako našiel kvitnúci kaktus. Zázrak uprostred ničoty. Mal len jeden kvet. Ružový a chutil dobre. Kaktus už nemal veľa šťavy. Vyčerpal ho proces pučania. Alebo pohľad na nekonečno, páliace a pritom tak studené.

Muž teda nabral štipku soli a rovnomerne naniesol na tých pár kúskov mäsa. Ľahol si do tieňa, otvoril čutoru a napil sa polovičným dúškom. Dnes sú to tri týždne od poslednej studne. Vždy mu cesta Kamenným oceánom trvala dlho, no tentokrát výnimočne.

„Čoskoro tam budem!“ vzbĺklo mu v mysli ako fakľa v tme a od nadšenia sa takmer napil ešte raz.

Odtiahol hrdlo fľaše od úst, obrátil mäso a opäť si ľahol. Vôňa pečeného sa začala šíriť a zasiahla aj jeho nozdry. Už týždne voňal len suchý piesok. Žalúdok mal však stiahnutý na minimum, takže sa mu do jedenia vlastne ani nechcelo. Premýšľal radšej nad cestou a premýšľal aj nad postavením Slnka na oblohe. Usúdil, že smer je správny.

„Ten nestatím,“ utešoval sa, pozorujúc predlžujúci sa tieň. Vzal nožík a niekoľkokrát ním zabodol do piesku, aby ho zbavil krvavých škvŕn.

„Tak a je to,“ postavil sa, „nesmiem sa tu dlho zdržať, čochvíľa bude tma.“

*

Mäso sa upieklo a chutilo, teda asi. Každopádne bolo slané a jeden by povedal, že chutilo skoro ako kura. Nikto si však nepamätá, čo to kura vlastne je. Nezachovali sa žiadne obrázky ani dokumentácie. Zostala len fráza. Bezvýznamné heslo, ktoré sa dedí z generácie na generáciu. Možno ako vyjadrenie úcty k predkom, možno si takýmito žartíkmi naši prarodičia krátili čas. Čerthovie, prečo sa to vôbec hovorí. Vraj stará Shandy vo Vault City pozná to tajomstvo. No skôr je to ďalšia povedačka, aby ľudia v pustine neumreli od nudy, ak by sa im náhodou nepodarilo umrieť iným, bežnejším spôsobom. Nedostatok vody a vôbec akýchkoľvek ďalších tekutín je dnes najčastejšou príčinou smrti. Pukliny v zemi sú už preplnené zoschnutými telami. Ľudia prestali kopať hroby, zem sama otvára náruč pre tých, čo už na nej nevládu stáť.

Muž práve prechádzal okolo jedného pohrebiska. V dutine ležala kostra človeka. Hneď vedľa byvolej lebky.

„Ďalšia z karaván, čo nenašla svoj cieľ...“ poznamenal Muž.

Postupovať týmto terénom bolo čoraz viac ťažšie. Kde neboli skaly, tam boli trhliny v zemi, niekedy aj niekoľko stôp hlboké. Ako keby sa otvárali brány pekla. Malé skalky boli ostrejšie, zarezávali sa do chodidiel a i piesok bol o niečo tmavší. Všade bol otvorený priestor, nijaká vyvýšenina.

„Tadiaľto som ešte nešiel! Toto si nepamätám!“ zastavil sa s hrôzou. Otočil hlavou, no napravo i naľavo bol terén rovnaký. Zostal stáť, rozmýšľal, akou cestou kráčal posledné dni .

„Šiel som po Západnej 44,“ vymenúval, „zišiel som z cesty ako zvyčajne a dal som sa na juh, prešiel som cez Kamenný oceán a ...“

„A teraz by som nemal stáť tu...“ stratil hlas a podlomili sa mu kolená.

Bol to skúsený pustovník. Učil sa od obchodníkov. Sprevádzal mnoho karaván a prešiel snád' aj tisícky míľ bez toho, aby ho ťažkosti donútili vzdať sa.

Teraz však šiel sám. Táto cesta mala byť zmenou. Chcel utiecť z tohto sveta, no to nešlo, tak aspoň utiekol z toho prekliateho mesta. A na to sa nečaká ďalší mesiac, kým vyrazí sprievod obchodníkov s ich dobytkom naloženým liečivami a inými drogami. Na to sa človek musí odhodlať sám.

Na margo dílerov omamných látok – veru, zlá burina nevyhynie. Ani jadrový útok a sto rokov čiernej histórie nezničilo pliahu menom drogy. Kupujú sa a predávajú. S tým rozdielom, že teraz sa o to nik nestará. Milícia ignoruje niekdajšie nariadenia a distribúcia takisto.

Ešte sa mu triasli kolená, ale prvý náznak chladnejšieho vánku ho prebudil. Trhlo s ním, začul, ako sa zopár skál zosunulo do dutiny a opäť sa postavil. Tieň bol čoraz viac dlhší. Blížil sa večer.

„Ako zo zlého sna...“ vzlykol. „Videl som tú cestu predsa miliónkrát! Mysli, človeče...“

„Ak by som šiel na severozápad, mal by som sa opäť vrátiť na starú diaľnicu. Nemusím sa dostať do cieľa, no aspoň neskončím v tejto púšti. Nájde ma nejaký kupec a vezme ma so sebou!“ zvolal, no jeho hlas sa stratil. Púšť ignorovala malé zablysnutie v duši Pustovníka a tiene stále viac zahaľovali jej vráskavú tvár.

Vykročil . Prvý krok bol ťažký, no druhý ešte ťažší. Nešlo to – ponáhľať sa a zároveň sa vyhýbať prekážkam. Ešte bolo príjemne teplo, no vedel, že čochvíľa sa ochladí a nebude kde prečkať.

vzdialený šuchot

„Prebúdajú sa ...“

*

Muž vytiahol revolver. Vedel, že sa musí pripraviť. Nenosil však so sebou veľa munície. Doteraz nemal potrebu strieľať, keďže o všetko sa starala ochranka karavány. Zostali už len tri náboje. Muž však vedel, že viac než prvé dva ho má zaujímať ten tretí. Ten neslúži na odstrašenie nepriateľa, ani na lov. Je to guľka z milosti. Ako záchrana pred utrpením. Posledná cesta. Čoraz viac myslel práve na ňu.

Videl tiene. To ho ničilo. Absolútna tma by aspoň zakalila myseľ, uvoľnila zmysly, no takto pri splne mesiaca každý kameň preňho znamenal smrť. Krv v nohách mal studenú. Chlad sa šíril od piesku ako nákaza. Vzduch sa síce chvel, ohrieval telo i ruky držiace spúšť revolvera, no i ten sa pomaly dal do pohybu. Víril prach, lietel, narážal o skaly. Inde opakovane vchádzal a vychádzal z trhlín a dutín. Hučal a kvíli. Kričal po mŕtvych a tí mu odpovedali. Dlhý ťahavý lesný roh i tenulinká píšťala. Srdcervúci dunivý bubon a sekané... *Cvak*

„Vedel som, že prídeš, čakal som ťa.“ odpovedal cvaknutiu, no nezastavil sa. Kráčal opatrne, počítal kroky, lebo každý mu pridával desať kíľ na váhe. Viac už nemohol.

Cvak

Stálo to za ním, už ho dokonca cítil – zatuchnutý pach zdochlín, hnilobu a pohľad. Cítil akési teplo na chrbte. Stal sa terčom – červenou bodkou uprostred. Zrazu vôbec necítil chlad v žilách, už celý vrel. Búrila sa v ňom krv a tlak stúpol.

A potom, tesne pred výbuchom, čas zamrzol.

Muž videl sám seba, ako sa zvrhol na stranu. Zohol sa, unikol smrteľnému bodnutiu. Bodec prešvihol vzduchom a zapichol sa hlboko do zeme. Rad-škorpión nestihol zmierniť zotrvačnosť jeho mocného švihu a sám sa prekoprcol. Nemotorne sa zvalil na zadnú časť svojho tela a odhalil tak bezmocné bruško. Bol v pasci. Muž zostal v nemom úžase. Sám sa ešte videl v pozícii zmietajúceho sa monštra. Škorpióna totiž poznačili účinky radiácie. Bol pol metra široký a viac ako meter a pol dlhý. Jeho proporcie vzrástli, rovnako ako sila jeho klepiet a účinnosť jedu. Preto druhou najčastejšou príčinou smrti v pustine je bodnutie rad-škorpiónom. Niekedy je ťažko povedať, či obeť zomrela na vnútorné krvácanie spôsobené bodcom ostrým ako britva, alebo na zástavu srdca otrávením. Škorpióny nezvyknú útočiť na skupinu ľudí, ale hlad a príležitosť ľahko vyprovokujú týchto púštnych vrahov k činu.

Tvor sa zmietať. Pustovník chytil zbraň do oboch rúk, no triasol sa. Zemina začala povoľovať. Už-už hrozilo, že škorpión bodec vytiahne.

Výstrel

Vzduchom preletela sprška zelenkavého slizu a krvi, a rozľahol sa uši trhajúci škrek. Miesto, kde sa bodec spájal s telom sa pretrhlo napoly. Tvor sa vzápätí zaprel pravým radom nôh a prevrátil do správnej polohy. Inštinktívne si to zamieril k okraju priepasti.

Výstrel

Guľka zasiahla pancier, no tvor sa stihol zošuchnúť dolu do pukliny.

Muž sťažka dýchal. Ako keby to bol on, kto práve stratil svoju pýchu, svoj majestát a jediné zbraň.

„Prídu ďalší, počuli ho. Preč odtiaľto!“ utrel si čelo a vybehol z miesta, kde ešte nedávno mal ležať práve on. Mal pocit, že je opitý. Odrazu mu nevadili priekopy a dutiny. Potkýnal sa a nohy sa mu šmýkali. Utekal. Možno ani netušil, či správnym smerom. Nesnažil sa obchádzať, radšej preskočil. Mal pocit, že sa neuhýba skalám, že to ony sa uhýbajú jemu. Vlastným telom prerážal púšť. A potom sa potkol...

Vysmädol. Spadol do kaluže. Do kaluže vlastných slz. Ale bola tam aj krv, nie však jeho. Bola oveľa teplejšia a voňala. Voňala po niečom... po niečom známom. A aj piesok hrial. Muž vzal do rúk hrst' a sledoval, ako pomaly preteká pomedzi prsty. Bol biely ako sneh. Čo je mimochodom ďalšia doposiaľ nevysvetlená fráza. Pustovník zdvihol svoj zrak, a v tom ho prekvapil náhly jasný lúč svetla. Slnko už bolo vysoko na oblohe. Tieni sa rukou pomaly vstával. Svetlo bolo priostré, preto v snahe privyknuť si sa spočiatku díval len priamo na piesok pod nohami. Bol zmätený, a to, čo uvidel, keď sa mu zrak upravil, ani zďaleka nevysvetľovalo jeho otázky.

Všetko okolo bolo otrhané a temné, ale tu... Monument, či kaplnka? Chrám z bieleho mramoru. Oltár a dievča uprostred púšte.

Mal pocit, že je to látka pretkávaná diamantmi, čo skrývala telo panny. To sa však len lúče odrážali od belasej pokožky. Lámali sa v dokonalých krivkách. Hladili jej prsia až po samý vrchol, a tam ako dve hviezdy zažiarili na oblohe. Skĺzli do najhlbších hlbín, ešte raz obehli jej majestát – výšiny, ktoré sa oplatí znova a znova vyšplhať.

Chcel ich. Chcel k hviezdám zastoknúť svoju vlajku. Chcel aby jej karmínové vlasy zahoreli v jeho rukách. Podpálili nekonečné pláne duše, roztopili myseľ. Chcel aby pálili a hrýzli. Posledný krát.

No dievča vstalo zo svojho lôžka. Ako obeť nevidanej krásy, stáli tam obaja. Každý oslepený tou svojou.

„Zabi ma!“ zvolala. „Zabi ma a som tvoja!“

Nič viac nepovedala.

„Ona to vie, videla, ako som sa na ňu pozeral. Ale čo má za lubom? Toľká krása uprostred pekla? To môže byť len peklo samo!“ pomyslel si.

„Prečo by som ťa mal zabiť? Trpíš?“ hľadel do jej modrých očí. Stekali z nich krvavé slzy a piesok zasýchal zakaždým, keď kvapka dopadla na zem.

Zabi ma. Neotvorila ústa, no on to pochopil. Prevrtalo ho to tak ľahko, ako sa lúče lámu na vodnej hladine a dopadajú na dno jazera.

„Je to ten čas? Som to ja, čo ťa mám oslobodiť? Zakopol som o teba a spadol rovno do tvojho väzenia. Som to ja, čo mám urobiť to rozhodnutie?“ povedal viac pre seba než jej.

Zafúkal vietor a jej vlasy zahoreli. Biely prach sa zvířil, občas zaletel sem, občas ta, prechádzal sa po jej nahom tele. Ozvali sa husle, potom zahral majster na harfe a zahučal i basový tón. Odnášal si ju... Kúsok po kúsok ju nastokával na oltár a jazvil jej belasú pokožku. Jeho ruka spočinula na revolveri.

Je tam posledný. On i náboj.

Výstrel

Bol smädny. Ležal pri ceste v tieni polorozpadnutého reklamného billboardu a všade bola krv. Najmä vo vlasoch. Nasiakli ňou. Horeli. Krv syčala potom čo skĺzla z jeho nahého tela na horúci piesok, no nevoňala tak, ako bol zvyknutý. A revolver ležal obďaleč. Nemohol ho viac rukou dosiahnuť.

Ležal tam – sám a už len s tromi nábojmi. Akurát čo si to potkaní párik rozdával niekde obďaleč.